

๑๕๗

ห้านสีชื่อ 蓝色狮
เขียน

เสวี่ยฉีหลิน 雪麒麟
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดิ์คะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ครั้งนี้สำนักพิมพ์อรุณขอแนะนำนวนิยายเรื่องใหม่ที่เต็มไปด้วยเรื่องราวน่าตื่นเต้นและชวนให้ติดตามเรื่อง *สมรภูมิมิตรรัก แม่ทัพเคียงใจ* จากปลายปากกาของ ‘หลั่นเสี้ยวซือ’ นักเขียนผู้มากฝีมือลายมือและมีพล็อตเรื่องอันโดดเด่น โดยที่เรื่องนี้ มีทั้งหมด 3 เล่มจบ พร้อมทั้งจะออกอย่างต่อเนื่องไม่ให้คุณผู้อ่านต้องรอนานแน่นอนค่ะ

นิยายเรื่องนี้นับได้ว่ามีครบพร้อมทุกรสชาติ ไม่ว่าจะเป็นทั้งดราม่า ตลกขบขัน หวานน่ารักก๊ากก๊าก สลับสับเปลี่ยนกันไปตลอดทั้งเรื่อง รับรองได้ว่าคุณผู้อ่านจะเพลิดเพลิน และรู้สึกคุ้มค่าในทุกตัวอักษร

การดำเนินเนื้อเรื่องจะเล่าผ่านมุมมองของ ‘จื่อซิง’ เด็กสาวที่มีครอบครัวสมบูรณ์สุขและอยู่กันอย่างพร้อมหน้า แต่ใครจะรู้ว่าวันหนึ่งคนที่คิดว่าเป็นมิตรกลับหักหลังครอบครัวของนางกันได้ลงคอเมื่อบิดาทนอยู่กับความรู้สึกผิดไม่ได้ จึงตัดสินใจปลิดชีพจากไปมารดาซึ่งเป็นพี่พี่เพียงเดียวของนางก็ตรอมใจตามไปเสียอย่างนั้น...

ชะตาชีวิตของเด็กสาวธรรมดาต้องผันแปรเข้าสู่สนามรบที่นองไปด้วยเลือดและความโศกเศร้า นางเอกของเราจะใช้ชีวิตในค่ายทหารที่เต็มไปด้วยเหล่าชายฉกรรจ์นี้อย่างไร และจะปกปิดความลับนี้ได้อีกนานแค่ไหน เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านติดตามในหน้าถัดไปได้เลยคะ

อรุณ

TRIGGER WARNING

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ blood (เลือด), cross-dressing (การแต่งตัวเป็นอีกเพศหนึ่ง), decapitation (การตัดหัวประหารชีวิต), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), hostages (การจับเป็นตัวประกัน), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), torture (การทรมาน)

รัชศกหยวนไช่ปีที่หนึ่ง ต้นฤดูใบไม้ผลิ

หญิงสาวชุดผ้าหยาบสีน้ำตาลหม่น อายุไม่เกินสิบเจ็ดสิบแปดปี คนหนึ่ง กำลังดึงคันโพงที่เต็มไปด้วยน้ำขึ้นมาจากก้นบ่อ จนพื้นเบื้องที่เก่าผู้ฟังส่งเสียงดังครี๊ดคราด

นางหิ้วน้ำมาเทในถังไม้ แล้ววกกลับไปใช้ภาชนะปลายแหลมเก่า ๆ ตักน้ำจากก้นบ่อขึ้นมาอีกครั้ง ทำเช่นนั้นร่วมเจ็ดแปดรอบ

เมื่อเติมน้ำในถังทั้งสองใบจนเต็มแล้วจึงยกไม้คานขึ้นวางบนบ่ออย่างคล่องแคล่ว ก้าวเดินพลางหลบหลีกไมให้น้ำกระฉอกไปโดนคนอื่น ๆ ที่อยู่ข้างบ่อน้ำ แม้รูปร่างจะแบบบาง ทว่ายามหาบน้ำฝีเท้ากลับมันคองนัก

“จื่อชิง ท่านอ้อยู่เรือนหรือไม่ เอวข้ามันปวดขึ้นมาอีกแล้ว เห็นทีคงต้องให้เขานวดให้สักหน่อย” ผู้อาวุโสใช้ไม้เท้าค้ำพลาจจับบันเอวเดินเข้ามาถาม

จื่อชิงหยุดเท้า หันไปมองผู้อาวุโสก่อนจะพยักหน้า ตอบอย่างสุภาพ “อยู่เจ้าค่ะ”

หลังจากตอบแล้ว นางก็ก้มหน้าหาบถังน้ำสองใบใหญ่เดินไป

ยังทางที่จะไปบ้านของตนอย่างคล่องแคล่ว

เกล็ดหิมะโปรยปรายลงมาติดปลายผมกับหางคิ้วของนาง
ทว่าเพียงครู่เดียวก็ละลายหายไป ไอเย็นค่อยๆ ซึมซาบสู่ผิว

จื่อซิงสายศิระชะเบาๆ แล้วผ่อนลมหายใจออกยาวเหยียด
ชั่วพริบตาลมหายใจอุ่นๆ ที่ชาวโพลนดูจสายหมอกก็สลายไปในอากาศ

หมู่บ้านแห่งนี้ไม่ได้ใหญ่มาก อยู่กันค่อนข้างกระจัดกระจาย
จื่อซิงต้องหาม้าเดินอ้อมเนินดินไปถึงสองเนินกว่าจะถึงบ้าน

บ้านหลังนี้ไม่ได้สร้างจากอิฐ แต่ก่อสร้างเป็นกำแพงดินเพื่อ
ความสะดวกและมัยยัสต์ กระทั่งบนกำแพงก็ไม่ได้ฉาบปูนไว้ และ
ยังมีเชือกที่เหลือทิ้งไว้ตั้งแต่ก่อตั้งครั้งนั้น เนื่องจากกราลมกรำฝน
มาร่วมลึบกว่าปี ปมเชือกด้านในก็ชักจะเปื่อยยุ่ยไปหมดแล้ว

จื่อซิงยังไม่ทันถึงหน้าประตูบ้าน คนจากด้านในก็เปิดประตู
ออกมาเสียดก่อน จางซื่อ¹ ที่อยู่หมู่บ้านข้างๆ เดินออกมาเห็นจื่อซิง
หาม้ากลับมามีพอดิก็ส่งยิ้มอย่างเป็นกันเองให้

จื่อซิงไม่คุ่นชินนักจึงพยักหน้าตอบเท่านั้น ไม่รอให้อีกฝ่าย
ได้พูดอันใดก็รีบเดินเข้าไปข้างใน คนหนุ่มด้านในที่รับหน้าที่มาส่งแขก
จึงรีบหลีกทางให้นางทันที

จื่อซิงหาม้าทั้งหมดไปเทลงอ่างในห้องครัวฝั่งตะวันออก
หลังวางไม้คานไว้ที่มุมกำแพงเรียบร้อยแล้ว ก็หันมาเห็นว่าเหลือฟืน
ไม่มาก จึงหยิบขวานขึ้นมา...

“ซิงเออร์”

¹ คำเรียกต่อท้ายนามสกุลของสตรีที่แต่งงานแล้ว

² เป็นคำเรียกต่อชื่อ ผู้อาวุโสจะใช้เรียกคนที่อายุน้อยกว่า เพื่อแสดงถึงความสนิทสนม
และเอ็นดู

จื่อซิงได้ยินเสียงเรียกดังมาจากโถงใหญ่จึงวางขวานกลับลงไป
ที่เดิม ก่อนจะเห็นอี่เย่ผู้รับหน้าที่ส่งแขกเมื่อครู่กำลังยืนฟังประตูครัวอยู่
จึงส่งสายตามองเขาเป็นเชิงไถ่ถาม

อี่เย่เข้าใจความหมายของนางจึงลดเสียงลง ทว่าในแวตานั้น
กลับไม่อากจ๋อนความขบขันไว้ได้ “จางชื่อมาสู่ขอเจ้า”

จื่อซิงได้ยินเช่นนั้นก็ลอบถนหายใจแล้วเดินไปที่โถงใหญ่
นางยื่นรายงานหน้าประตูอย่างนอบน้อม “นายท่าน”

“เข้ามาสิ” คนด่านในกล่าวตอบ

จื่อซิงแหวกม่านที่ทำจากฟางหนาๆ เข้าไป ด้านในจุดกระถางไฟ
ใบเล็กเอาไว้เพื่อให้ความอบอุ่น

หนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีนั่งเคียงคู่กันอยู่บนตั่งไม้ บุรุษวัยเลยห้าสิบ
ไว้เครยาวจนถึงหน้าอกส่งเสียงไอเป็นครั้งคราว ขณะที่สตรีนั้น
แม้จะพันวัยลีลิบไปแล้ว ทว่ายังอวบอímสมบุรณั้ แม้มองจากทางตา
ก็ย้งเห็นถึงแววสะคราญยามแรกจูน

จื่อซิงคารวะทั้งสองคนแล้วคุกเข่าลงตรงหน้ากระดานหมาก
แม้ในใจจะพอรู้ว่าถูกเรียกมาด้วยเรื่องอันใด แต่ก็ย้งไม่กล้าเอ่ยถาม
ออกไปอยู่ดี

อี่ฮูหยินพิศมองนางด้วยความรักไคร่เอ็นดู ถามอย่างอ่อนโยน
“ซิงเอ๋อร์ เจ้าจำได้หรือไม่ว่าอยู่ที่นี้กี่ปีแล้ว”

“หกปีกับอีกสามเดือนเจ้าคะ” จื่อซิงตอบพลางค้อมศีรษะลง
เล็กน้อย

“ใช่แล้ว” อี่ฮูหยินพยักหน้าเบาๆ “ตอนเจ้ามายังเป็นแค
เด็กน้อยอายุสิบสองปี พริบตาเดียวก็โตเป็นสาวเสียแล้ว เจ้าคงรู้ว่า
เมื่อสองปีก่อนมีคนมาสู่ขอเจ้า แต่ข้าไม่ใคร่พอใจผู้ที่มาสู่ขอเจ้านัก

อีกอย่าง ตอนนั้นเจ้าเพ็งพั้นวัยปักปัน³ มาได้ไม่นาน ยังเยาว์นัก ข้าเองก็เชื่อว่าจจะรีบร้อนอันใด แต่ตอนนี้เจ้าอายุสิบแปดแล้ว สมควรต้องพิจารณาเรื่องแต่งงานแต่งการเสียที”

จื่อซิงได้ยินดังนั้นก็เงยหน้าคล้ายอยากจะทำอะไร แต่เห็นว่าเห็นฮุยฮินยังพูดไม่จบจึงเงียบตั้งใจฟังตามเดิม

ฮุยฮินชะงักไปเล็กน้อยแล้วอมยิ้มมองจื่อซิง “...เมื่อครู่จางซื่อจากหมู่บ้านข้างๆ มาสู่ขอเจ้า ข้าก็บอกไปตามตรง ข้าจำลูกชายนางได้นิสัยสุภาพเรียบร้อยดี แม้ร่างกายจะอ่อนแอไปสักหน่อย แต่ก็มิใช่คนไม่มีอำนาจวาสนาอะไร หากเจ้าแต่งเข้าไป ครอบครองเขาไม่มีทางทำให้เจ้าลำบากแน่ ซิงเอ๋อร์ เจ้ายินดีหรือไม่”

จื่อซิงส่ายหน้าหนึ่งๆ “จื่อซิงไม่ยินดีเจ้าค่ะ”

ฮุยฮินราวกับรู้ก่อนแล้วว่าจื่อซิงจะตอบเช่นนี้ สีหน้าของนางฉายแววพอใจ นางหันไปส่งยิ้มให้ฮุยฮินผู้เป็นสามี “ท่านดูสิ ข้าบอกแล้วว่าเด็กคนนี้ไม่ยอมหยอก”

ฮุยฮินพยักหน้าพลาถอมยิ้ม

“ซิงเอ๋อร์ หรือว่าเจ้ามีคนในใจอยู่แล้ว” ฮุยฮินเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

จื่อซิงไม่เข้าใจว่าเหตุใดฮุยฮินถึงถามเช่นนั้น นางนั่งอึ้งอยู่พักหนึ่งก่อนจะตอบ “ไม่มีเจ้าค่ะ”

เห็นได้ชัดว่าความลังเลของนางนั้นเป็นเช่นท่าทางเขินอายของหญิงสาววัยแรกแย้ม

³ สตรีโบราณเมื่ออายุครบสิบห้าปีจะต้องเข้าพิธีปักปัน เพื่อเป็นการบอกให้รู้ว่าวัยเด็กของตนนั้นได้สิ้นสุดลง และพร้อมที่จะแต่งงานออกเรือนแล้ว

อัฐหยินรู้ดีว่าเด็กคนนี้ไม่ค่อยพูดค่อยจามาแต่ไหนแต่ไร เรื่อง
เช่นนี้อีกฝ่ายไม่มีทางเอ่ยปากออกมาย่างๆ เป็นแน่ จึงระบายยิ้มบางๆ

“ได้ ได้ ข้าไม่ถามเจ้าแล้ว...เยเออร์ผ่านพิธีสวมกวน⁴มา
ตั้งนานแล้ว ข้าเองก็เห็นว่าหลายปีมานี้เจ้ากับเยเออร์เติบโตมาด้วยกัน
รู้จักคุ้นเคยนิสัยใจคอกันเป็นอย่างดี หน้าข้าข้ากับนายท่านก็เลี้ยงดูเจ้า
เหมือนลูกสาวของตนเอง ย่อมทำให้เจ้าแต่งออกไปไม่ได้ หากเจ้า
ได้ครองคู่กับเยเออร์ละก็ คงไม่มีอันใดจะดีไปกว่านี้อีกแล้ว”

ที่แท้พวกเขาหวังให้นางแต่งงานกับอี่เย่

จื่อซิงนั่งอึ้งไป ภาพแววต้ายิ้มกริ่มกับเสียงหยอกล้อไร้แหว
มาดร้าย ทั้งยังอ่อนโยนดูจสายน้ำของอี่เย่ปล้นवादผ่านเข้ามาในหัว
ทว่านางไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขาจะกลายเป็นสามีของตนเอง หาก
นั้นยังไม่ใช่ประเด็นสำคัญ...

หมู่บ้านแห่งนี้ยากจนข้นแค้นยิ่งนัก แม่สกุลอี่จะอาศัยวิชาแพทย์
เลี้ยงชีพ แต่ก็ยังต้องไปขายฟันขายสมุนไพรในเมืองอยู่หลายครั้ง
จึงจะพอประทังชีวิตไปได้ นับว่าอึดอัดขัดสนยิ่ง

หากแต่งสตรีบ้านอื่นเข้ามา สกุลอี่คงไม่มีสินสอดจะให้อี่เย่
เป็นแน่ ทั้งสามีภรรยาสกุลอี่ก็อายุมากแล้ว ตั้งแต่ทราบข่าวว่าอี่พาน
บุตรชายคนโตสละชีพที่ด่านชายแดน สุขภาพร่างกายก็มีแต่จะทรุดลง
ทุกวัน

พวกเขามีพระคุณกับนางเพียงนี้ เดิมทีนางก็ควรจะมีเมตตา
แรงกายแรงใจดูแลพวกเขาให้ดี...

อัฐหยินเห็นนางก้มหน้าไม่พูดไม่จา ก็เข้าใจว่านางเขินอาย

⁴ เด็กหนุ่มที่อายุสี่ปีจะเข้าพิธีสวมกวน เพื่อบ่งบอกให้รู้ว่าบรรลุนิติภาวะแล้ว

จึงไม่อาจแข็งใจบีบคั้นนางได้อีก เพียงเอื่อยยิ้มๆ “พวกเราล้วนเป็นครอบครัวเดียวกัน เรื่องนี้ไม่รีบร้อน เจ้าค่อยๆ ไตร่ตรองดูก่อนก็ได้”

จื่อซิงจึงพยักหน้า ก่อนจะยกบกายคารวะขอปลีกตัวออกมา

ขณะเดียวกันนั่นเอง อี้เย่ก็กำลังจัดสมุนไพร่ในตะกร้าไม้ไผ่ที่ลานหน้าบ้าน ปากก็ฮัมเพลงที่ฟังไม่ออกว่าเป็นเพลงบทใดเบาๆ เมื่อเห็นจื่อซิงเดินออกมาจึงเข้าไปถามพลางอมยิ้ม “เป็นอย่างไรบ้าง ตอบตกลงแล้วหรือ”

จื่อซิงไม่รู้ว่าเขาหมายถึงเรื่องลู่ขอจากสกุลใด...จึงไม่รู้ว่าจะตอบเช่นไรไปชั่วขณะ นางยิ้มปากเบาๆ แล้วกลับเข้าไปหยิบเชือกฟางในครัวมัดมัดเอว จากนั้นก็หยิบชวานขึ้นมามากครั้ง

“เจ้าจะไปตัดพินหรือ” อี้เย่รีบถาม “รอช้าเดี๋ยว ช้ายังต้องขึ้นเขาไปหาสมุนไพร่อีก ท่านพ่อสั่งไว้ว่าต้องไปเก็บอีกสองชนิด”

จื่อซิงจึงพ่อนผีเท้าให้ช้าลงเล็กน้อย

อี้เย่เดินกลับไปหยิบตะกร้าไม้ไผ่สะพายบา พร้อมหยิบเสียมชุดสมุนไพร่กับหมวกฟางสองใบติดมือมาด้วย เขารีบวิ่งเหยาะๆ ออกมา และเห็นว่าจื่อซิงรอเขาอยู่ที่หน้าประตู

“รีบใส่ไว้เถิด”

อี้เย่เอื้อมมือไปปิดหิมะบนศีรษะให้นางเบาๆ แล้วสวมหมวกฟางให้

“ขอบคุณ” จื่อซิงถอยหลังออกมาก็้าวหนึ่งก่อนจะเอ่ยขอบคุณเขา และไม่ได้กล่าวอันใดอีก เพียงรีบก้าวยาวๆ เดินขึ้นไปทางด้านหลังเขาทันที

“เด็กโง่ ต้องมากพิธิเช่นนี้อยู่เรื่อย ดูห่างเหินกันเกินไปกระมัง”

อี้เย่ยิ้มพึมพำกับตนเองพลางส่ายหน้าแล้วรีบก้าวตามนางไป

อียะฮัมเพลงไปตลอดทาง เนื่องจากไม่ได้ยู่ต่อหน้าอียีซี เสียงฮัมเพลงจึงดังกว่าปกติเล็กน้อย จื่อซิงฟังออกเพียงราว ๆ ว่า

“...แม่นดาบตีดินจุดตันซา...ทว่ามีเพียงสตรีสวมชุดขาวผู้นั้น...ที่ข้าพึงใจ”

ทั้งสองคนเดินตามกันไปจนถึงกลางเขา จนในที่สุดอียีก็ทนไม่ไหว ไม่อาจสงบใจหาสมุนไพร่ได้อีก จึงหันไปถามจื่อซิงที่กำลังก้มหน้าก้มตาเก็บกิ่งไม้แห้ง “จื่อซิง เจ้าคงตอบตกลงเรื่องที่สกุลจางมาสู่ขอเจ้าแล้วกระมัง”

จื่อซิงสายหน้า

อียีเห็นจื่อซิงก้มลงเก็บกิ่งไม้แห้งเพื่อนำไปเป็นพินต่อกก็เข้ามาช่วย “เหตุใดไม่ตกลงเล่า”

นางไม่ตอบ เพียงก้มหน้าก้มตาเก็บกิ่งไม้แห้งต่อไป อียีจึงหยิบไม้กิ่งหนึ่งขึ้นมากะทุ้งหลังนาง จื่อซิงพลันเบี่ยงตัวหลบว่องไว ก่อนจะยึดตัวตรงทำหน้ามุ่ม “คุณชายบ้านไหนกัน ข้าจำไม่เห็นได้”

อียีจนคำพูดไปชั่วขณะถึงค่อยกล่าวอย่างประหลาดใจ “เจ้าจะจำไม่ได้ได้อย่างไร เมื่อก่อนเขายังเคยหาซื้ออั้งมาให้ท่านพ่อดูอาการตั้งหลายครั้ง ตอนนี้ดูท่าเห็นจะมาหาเจ้าเสียมากกว่า เจ้าน่าจะเคยพบเขา”

“ข้าไม่เคยสังเกตุ” จื่อซิงกล่าวเสียงราบเรียบ

อียีถอนหายใจอึม ๆ “ก็จริงของเจ้า เจ้าเอาแต่ก้มหน้าก้มตาทำงานง ๆ ทั้งวัน ต่อให้เขามาวันละหลายสิกรอบ ก็ไม่แน่ว่าเจ้าจะจำได้ว่าเขารูปร่างหน้าตาเช่นไร”

จื่อซิงไม่ตอบ เพียงเอื้อมไปหยิบขวานมาผ่ากิ่งไม้ใหญ่หนึ่งที่อยู่ข้าง ๆ ไม่ได้สองสามครั้งกิ่งไม้ก็แตกออก

นางหันไปทำมือส่งสัญญาณให้อี้เย่มายืนด้านข้าง จากนั้นก็ออกแรงใช้ขวานฟันให้ลำต้นล้มลงไปในทิศที่ต้องการด้วยแรงพอเหมาะ

จื่อซิงก้าวข้ามไปยืนด้านหน้า มือก็หมุนควงขวานไปเรื่อยก่อนจะนั่งลงผ่าเป็นท่อนเล็กๆ เพื่อจะได้จับมัดรวมกันได้สะดวก

แม่นี้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาเห็นนางผ่าฟืนเช่นนี้ ถึงกระนั้นก็ยังอดนับถือในความคล่องแคล่วเยี่ยงคนฝึกยุทธ์ของนางไม่ได้ เขาเอ่ยยิ้มๆ “เจ้าเก่งกาจถึงเพียงนี้ มีน้ำแล้ว สกูลจางถึงอยากมาสู่ขอเจ้าคนเดียวเข้าไปอยู่บ้านเขาคงทำงานได้เท่ากับคนสองคนแล้ว”

จื่อซิงไม่ได้สนใจคำพูดเขามากนัก เพียงก้มหน้าก้มตาใช้ขวานผ่าฟืนอย่างคล่องแคล่ว

อี้เย่เดินอ้อมมาเอากิ่งไม้แล้วใช้เชือกฟางมัดรวมกันให้นางทว่าจื่อซิงเห็นแล้วก็เอ่ยขึ้น “หลวมไป มันจะหลุดเอา”

นางว่าแล้วก็ขว้างขวาน เดินมาใช้เท้าข้างหนึ่งเหยียบกองฟืนไว้แล้วออกแรงมัดเชือกให้แน่น

“เรียวยาวเจ้านี่ช่าง...”

อี้เย่มองจื่อซิงมัดฟืนอีกกองด้วยความอิจฉา เขาไม่อาจช่วยอันใดนางได้เลย ได้แต่ก้มเขี่ยหาสมุนไพรรในกองหญ้าแห้งที่พอจะใช้ได้เก็บกลับไปเท่านั้น

จื่อซิงแยกกิ่งไม้และมัดรวมเป็นกองจนหมดจึงได้หยุดมือแล้วหันมองอี้เย่ พลังนึกถึงคำพูดของอี้สูหยิน...

หลังจากชุดสมุนไพรรขึ้นมาได้หลายต้นแล้ว อี้เย่ก็หันหลังกลับมา เมื่อเห็นว่าจื่อซิงกำลังจ้องมาที่ตนด้วยท่าทางเหม่อลอยก็ทำท่าประหลาดใจ “ซิงเอ๋อร์ เป็นอะไรไป”

“สูหยิน...” เดิมทีจื่อซิงคิดจะเอ่ยเรื่องที่อื้อสูหยินพูดกับตน ทว่าพอมาคิดดูอีกที หากว่าอี้เย่มีผู้อื่นอยู่ในใจแล้วเล่า หากนางไม่คิดหน้าคิดหลังเอ่ยเรื่องนี้ออกไป จะไม่เป็นการทำให้เขาลำบากใจหรือ “ในใจสูหยินยังคงไม่ลืมเรื่องแต่งงานของพี่รองอ้อ ไม่ทราบว่าคุณมีคนอื่นในใจแล้วหรือยัง”

อี้เย่ได้ยินนางถามเช่นนั้นก็ยกยิ้มมุมปาก เขาสะบัดดินที่ติดอยู่ตามก้านกับรากสมุนไพรออกแล้วเอ่ย “เจ้าอยู่กับข้าทุกวัน กระทั่งเรื่องนี้เจ้าก็ไม่รู้หรือ”

จื่อซิงส่ายหน้าด้วยท่าทางซื่อๆ “ข้าไม่เคยสังเกต...เป็นคุณหนูบ้านไหนกัน”

เด็กคนนี้นี่นะ เหตุใดไม่ว่าเรื่องไหนดนางก็ไม่ได้สังเกตเห็นเลยหมด! อี้เย่ลอบถนอหนายใจแล้วจึงนางอยู่พักใหญ่ ครั้นเขากำลังจะเอ่ยก็ได้ยินเสียงคนใช้ค้อนตีแผ่นเหล็กหนาที่แขวนบนต้นไม้ในหมู่บ้านซึ่งอยู่ด้านข้างเขาดังก้องมาเสียก่อน

นี่คือสัญญาณเรียกรวมตัวคนในหมู่บ้านของถึงจาง⁵ ทุกคราที่มีเรื่องใหญ่จะประกาศล้วนแต่เป็นเช่นนี้

อี้เย่ขมวดคิ้วมุ่น ในใจเขายังเกิดสงสัยสงสัยไม่เป็นมงคลนัก แต่ละปีที่ผ่านไปล้วนแต่เป็นเรื่องสู้รบกับเผ่าซงหนุ เกณฑ์ทหารเก็บภาษี ระดมม้าศึก ลับเปลี่ยนหมุนเวียนกันอยู่เช่นนี้ ไม่รู้ว่าคราวนี้จะเป็นเรื่องอันใดอีก

ขณะอี้เย่กำลังจมอยู่ในภวังค์นั่นเอง จื่อซิงก็รีบยกพืนกองพะเนิน

⁵ ผู้ได้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่ฝ่ายพลเรือน ทำหน้าที่ดูแลความสงบของประชาชนในสมัยจีนโบราณ

สูงเท่าหนึ่งตัวคนขึ้นมามีอย่างว่องไว ครั้นหันมาเห็นอียะหยุดชะงักไป ก็ร้องเรียกด้วยความแปลกใจ

“พี่รองอ้าว?”

อียะเหม่อลอยไปชั่วขณะ พอได้สติก็รีบแบกตะกร้าไม้ไผ่ขึ้นหลัง แล้วก้าวยาว ๆ ตามนางลงเขาไปทันที

ยังไม่ทันได้กลับบ้าน จี๋ชิงก็แบกพินเดินตรงไปยังที่ว่างข้างบ่อน้ำ พร้อมกับอียะ

คนในหมู่บ้านมาถึงกันกว่าครึ่งแล้ว เมื่อพินิจจากสีหน้า ไร่อารมณฺ์ของถึงจางแล้วคาดเดาได้ไม่ก็อย่าง ทุกคนจึงเริ่มขวัญเสีย และกระวนกระวาย ต่างพากันส่งเสียงกระซิบกระซาบ

อียะเบียดฝูงคนจนไปอยู่ข้างหน้าสุด ส่วนจี๋ชิงนั้นไม่มีใคร สะดวกนักด้วยแบกพินกองใหญ่ไว้บนหลัง จึงเดินห่างออกมาเพื่อหาที่วางพิน นางยืนฟังอยู่ข้างกำแพง สายตาจับจ้องเพียงมันไม้ไผ่ ที่อยู่ในมือของถึงจาง ทว่าจู่ ๆ ในใจกลับรู้สึกว่างเปล่าขึ้นมา...ไม่รู้ว่า ครานี้จะเรียกเก็บภาษีเพิ่มอีกหรือไม่

เมื่อได้ยินถึงจางกระแอม ชาวบ้านก็รู้ว่าเขากำลังจะเริ่มอ่านแล้ว เสียงรอบข้างพลันเงียบลง

“ด้วยชงหนุ่ขัดโองการแห่งฟ้า สร้างความโกลาหลแก่ได้เหล่า เช่นฆ่าไม่เลือกแก่เฒ่า หลอกปล้นสะดม กระทำการกวาดล้างอย่าง ป่าเถื่อน เจตนาเกณฑ์คนสร้างทัพภฏ ผู้คนบาดเจ็บล้มตายเลือดนอง แผ่นดิน นับว่ามีความผิดมหันต์”

เกณฑ์ทหารอีกแล้วหรือ! อียะอายุยี่สิบสามปียังไม่ถึงวัยยี่สิบห้า ที่ต้องถูกเรียกเกณฑ์ทหาร ครานี้ก็ยังวนมาไม่ถึงคราวของเขาอีกอยู่

วันยังค่ำ ขณะที่เขากำลังลอบถนอหนายใจกับตนเองอยู่นั้นเอง ถึงจ่างก็กล่าวขึ้นอีกครั้ง

“เกณฑ์ทหารปีนี้ไม่เหมือนปีที่ผ่าน ๆ มา บ้านใดมีคนอายุยี่สิบสามขึ้นไปไม่เกินห้าสิบสามปี และยังไม่เคยผ่านการเกณฑ์ทหารให้มารายงานตัวที่ค่ายทหารเพื่อไปออกศึกสองปี”

อายุยี่สิบสามขึ้นไป! ไม่เกินห้าสิบสามปี!

หลังความเงียบสงัดราวไม่มีสิ่งมีชีวิตใดหลงเหลืออยู่สิ้นสุดลงเสียงชาวบ้านที่เพิ่งได้สติคืนมาก็อื้ออึงขึ้นมาทันที ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าเกณฑ์การรับทหารศึกที่ทางราชสำนักกำหนดจะกว้างถึงเพียงนี้

“ไปเป็นทหารกันหมด แล้วผู้ใดจะมาทำอะไรทำนา!” มีคนส่งเสียงเอะอะโวยวายขึ้น “จะให้หนึ่งมองไรนาแห้งแล้งไปอย่างนั้นหรือ!”

“ตาแก่บ้านข้าอายุตั้งห้าสิบเอ็ดแล้ว แข็งขาก็ไม่สู้ดี ให้ไปเป็นทหารไม่เท่ากับส่งไปตายหรือ!”

“เจ้าสี่บ้านข้ายังไม่ทันแต่งภรรยาด้วยซ้ำ...ไปครานี้จะให้ทำอย่างไรกันเล่า...”

“ฮืม!” ถึงจ่างกระแอมอีกครั้ง น่าเสียดายที่ความพยายามครานี้ไม่เป็นผล เพราะแทบไม่มีใครสนใจเขาอีกเลย ถึงจ่างจึงได้แต่ยกม้วนประกาศขึ้นโบกไปมาสุดแรงพลางตะโกนลั่น

“ทุกคนอย่าเอะอะ! อย่าเสียงดัง! ทางราชสำนักได้พิจารณาถี่ถ้วนแล้ว หากบ้านใดมีผู้ไม่อาจเข้าร่วมกองทัพได้ เพียงจำภาษีมายี่สิบชั่ง^๑ ก็สามารถละเว้นเกณฑ์ทหารได้”

ยี่สิบชั่ง!!!

^๑ 1 ชั่ง เท่ากับ 10 ตำลึง

ทุกคนต่างส่งเสียงแข็งแรงแค้นขึ้นมาอีกระลอก สำหรับพวกเขาแล้ว เงินมากมายมหาศาลเพียงนั้น ต่อให้รื้อเอาทรัพย์สมบัติทั้งตระกูล ออกมาก็คงหามาได้ไม่ถึงยี่สิบซังหรอก

หลังประกาศเสร็จสิ้น ถึงจางก็เก็บม้วนไม้ไผ่ กระโดดขึ้นหลัง ลาสีดำควบไปยังหมู่บ้านต่อไป ทว่าทุกคนในที่นั้นก็ยังคงกล่าวโทษ ฟัดกันอยู่

อี่เย่เบียดฝูงคนออกมาเจียบ ๆ เขาค่อย ๆ เดินไปหาจื่อซิง ที่ข้างมุกกำแพง ทั้งสองคนสบตากันอยู่พักหนึ่ง จื่อซิงถึงได้เอ่ยถาม ให้แน่ใจด้วยไม่อย่างหวังเลื่อนลอย “ปิ่นนายท่าน...”

“ห้าสิบสองปี” อี่เย่เงยหน้ารับเกล็ดหิมะที่ปลิวลงมาจาก ท้องฟ้าพลาจิมพ่า “เข้าไปไม่เป็นไร แต่จะให้นายท่านไปไม่ได้ ไปไม่ได้ ข้าต้องคิดวิธีหาเงินยี่สิบซังมาให้ได้ ท่านพ่อจะไปไม่ได้...”

จื่อซิงได้แต่ยืนเหม่อลอย นางเองก็คิดหาหนทางใดไม่ออก เช่นกัน ทันใดนั้นเอง นางเหลือบไปเห็นเงาร่างราง ๆ แสนคุ่นตา ที่ใต้ต้นไม้ห่างออกไปไม่ไกล เมื่อหันไปมองเห็นได้เห็นว่าอี่ฮูหยินกำลัง หลุดฮวบลงไป เกล็ดหิมะที่เกาะอยู่บนขมับและหางคิ้วของอีกฝ่าย ช่างชวนให้รู้สึกอ้างว้างและสิ้นหวังยิ่งนัก

“ฮูหยิน!”

จื่อซิงรีบปราดเข้าไปพยุงคนขึ้นมา ทว่าผู้ที่ตามหลังจื่อซิงมา กลับแวดวาทว่างเปล่าราวไม่ได้สติ ทั้งยังไม่ขยับเขยื้อนไปเสียตื้อ ๆ

“ท่านแม่! ท่านแม่! ท่านแม่!...” อี่เย่รีบพุ่งเข้าไปช่วยจื่อซิง พยุงมารดาขึ้นมาอีกแรง “ท่านแม่ ท่านไม่ต้องห่วง ข้าจะคิดวิธีหาเงิน มาให้ได้ ท่านอย่าได้กังวลไปเลย...”

อี่ฮูหยินได้ยินเสียงอี่เย่ถึงค่อยได้สติคืนมา นางเงยหน้ามอง

บุตรชายคนเล็กของตนแล้วยกมือสั่นเทาขึ้นลูบใบหน้าเขา “เย่เออร์
ผานเออร์ก็ไม่มีอยู่แล้ว เจ้าจะไปอีกคนไม่ได้ พ่อเจ้าก็ไปไม่ได้ ไปไม่ได้”

“ข้ารู้ ท่านวางใจ ข้ากับท่านพ่อจะไม่ไปที่ใดทั้งนั้น” อี้เย่
ปลอบนางซ้ำ ๆ

จื่อซิงไม่ถนัดปลอบโยนผู้อื่นนัก และยังไม่ถนัดพูดปิดเพื่อ
ปลอบคนด้วย เมื่อได้ยินอี้เย่กล่าวเช่นนั้นแล้ว นางก็ทำได้เพียง
เค้นสมองคิดวิธหาเงินมาให้ได้เท่านั้น

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ของชาวบ้านในที่นั้นยังคงดังอยู่เช่นเดิม

“...ทุกวันนี้เงินไม่ถึงสิบซังก็ซื้อคนหนึ่งคนเข้ากองทัพได้แล้ว
...ถ้าจะจ่ายเงินพวกนี้ให้ราชสำนัก ไม่สู้จ้างคนสักคนไปแทนเสีย
ยังจะดีกว่า ยังพอประหยัดได้บ้าง...”

“...ซื้ออย่างนั้นหรือ หากราชสำนักรู้เข้าจะไม่เป็นไรหรือ”

“ราชสำนักรู้แล้วอย่างไร พวกเขาถึงสนแต่เรื่องส่งคนกับส่งเงิน
ไปเท่านั้น ไหนเลยจะมาสนใจเรื่องพรรคนี้...แต่ข้าก็แค่ได้ยินคนอื่น
เขาพูดมาเท่านั้น...”

อี้เย่ค่อย ๆ ประคองอี้ฮูหยินเดินกลับไป ในใจคิดแผนการ
หาเงินไปร้อยแปดวิธี แต่กลับไม่มีสักวิธีที่จะหาเงินได้อย่างน้อยสิบซัง
ภายในสามวันนี้

จื่อซิงเดินกลับไปแบกพินขึ้นหลัง ถึงค่อยตามหลังพวกเขาไป
ด้วยผีเท้าหนักอึ้ง ในใจก็คิดฟุ้งซ่านเรื่อยเปื่อย หากตนเป็นบุรุษ
คงพอจะออกศึกแทนนายท่านได้

หิมะตกหนักขึ้น เกล็ดหิมะลอยฟุ้งจนภาพรอบข้างเลือนราง
เสียจนคล้ายกับว่านางได้ย้อนกลับไปช่วงเยาว์วัย

มือใหญ่สาบกระด้างของท่านพ่อออกแรงดึงแขนนางไว้ แม้ท่าน

จะเข้มงวด แต่ก็ยังมีเมตตากับนางไม่เปลี่ยนแปลง “ซิงเออร์ เจ้าฝึกธนู ต้องตั้งใจ ลำตัวต้องตั้งตรง มือต้องนิ่ง”

“เด็กคนนี้จะขยันขันแข็งนัก น่าเสียดายที่เป็นสตรี” คนผู้หนึ่ง ถอนหายใจอยู่ข้างๆ

“เด็กหญิงสกุลฉินของข้าไม่ด้อยไปกว่าเด็กชายตระกูลเจ้า” ท่านพ่อระบายนยิ้ม “หากเจ้าไม่เชื่อก็รอให้นางอายุครบสิบแปด แล้วให้นางแข่งพายเรือกับบุตรชายทั้งสามของเจ้าดูสิ”

“ฮ่าๆ ได้! หากนางแพ้นางต้องมาเป็นลูกสะใภ้ข้า”

“ฮ่าๆๆ แต่หากบุตรชายทั้งสามคนของเจ้าแพ้ เจ้าแค่เลี้ยง สุราดีๆ ข้าสักไหก็พอ”

เสียงหัวเราะนั้นค่อยๆ ไกลออกไป กระทั่งเงียบสนิทไปอย่างไร้ร่องรอย จื่อซิงพลันรู้สึกเศร้าสลดขึ้นมา บินางอายุครบสิบแปดแล้ว ทว่าคนที่พูดต่อนั้นหายไปอยู่ที่ใดแล้วก็มีอาจรู้...

แสงเทียนยามค่ำคืนในห้องโถงวูบไหว

แม้จื่อซิงจะไม่หวั่นเรื่องต้องไปเกณฑ์ทหาร ทว่าอี้ฝานบุตรชายคนโตของเขานั้นสิ้นชีพในสนามรบ เขาจึงจำต้องหาเงินมาให้ได้ เพราะไม่ว่าอย่างไรเขาก็ไม่ยอมให้อี้เยไปเป็นทหารอีกคนเป็นอันขาด

พวกเขาปรึกษากันอยู่นาน ค้นเอาสมุนไพรรักษาทั้งบ้านที่พอจะขายได้ออกมาจนหมด รวมแล้วมีไม่ถึงร้อยตัน ขายได้ไม่ถึงห้าซั่ง ด้วยซ้ำ ทำยที่สุดแล้วจึงยังไม่มีทางออกอยู่ดี

แม้จะตึกตื่นก่อนคืนแล้ว ทว่าอี้ฮูหยินยังคงกลัดกลุ้มใจ ยิ่งนัก นางเจ็บปวดทั้งกายและใจ จนนีซีต้องบังคับให้นางดื่มน้ำแกงสงบจิตใจ⁷ แล้วเข้านอนไปเสีย

ไฟในกระถางไฟเริ่มมอด จื่อซิงจึงเข้ามาเติมฟืนเงียบ ๆ เมื่อประกายไฟลุกโชน ความอบอุ่นที่ซ่านขึ้นอีกครั้งนางถึงได้นั่งลง

“เมื่อครู่จื่อซิงคิดวิธืหาเงินได้วิธืหนึ่ง ขอนายท่านได้โปรดอนุญาตด้วยเจ้าคะ”

อี่เย่ได้ยินดังนั้น นัยน์ตาพลันเป็นประกาย จึงกล่าวอย่าง ตื่นเต้น “เจ้ามีวิธืหรือ รีบพูดมาเร็วเข้า”

ทว่าอี่ซึกลับเอ่ยเสียงอ่อนด้วยรู้ดีว่าเรื่องนี้ไม่ง่ายนัก “เจ้าลอง ว่ามาก่อนเถิด”

“จื่อซิงยินดีขายตัวไปเป็นบ่าวเจ้าคะ”

เพียงสิ้นเสียงนาง อี่เย่ก็ลุกพรวดตวาดเดือดดาล “ไม่ได้! ไม่ได้เด็ดขาด!”

“จื่อซิงคิดดีแล้วเจ้าคะ ในเมืองมักจะมีคน...” จื่อซิงเอ่ยพลาง มองพวกเขาหนึ่ง ๆ

“ไม่ได้!” อี่เย่โต้ขึ้นอีกครั้ง “เจ้าคิดจะให้พวกเราเห็นแก่ตัว ทนดูเจ้าไปเป็นบ่าวรับใช้ผู้อื่นหรือไร! ถึงตอนที่เจ้านายบ้านนั้นตาย ก็ค่อยมองดูเจ้าถูกฝังไปพร้อมกับพวกเขาเช่นนั้นหรือ!”

“พี่รองอี่...”

“ไม่ได้” ทนนี้กลับเป็นอี่ซึกี่แย่งนาง “เรื่องนี้ไม่ได้เด็ดขาด”

“ชีวิตจื่อซิงก็เป็นนายท่านช่วยเอาไว้” จื่อซิงเอ่ยหนึ่ง ๆ และ ยังยื่นกรานต่อไป “บุญคุณใหญ่หลวงของนายท่าน ชาตินี้จื่อซิงก็คง ซดใช้ไม่หมด ยิ่งไม่อาจทนเห็นนายท่านซึ่งซราปานนี้แล้วยังต้อง เข้าสนามรบ”

⁷ ทำจากสมุนไพรจีนหลากหลายชนิด สรรพคุณช่วยให้ผ่อนคลายและย่อยอาหาร

“ข้าช่วยเจ้าไม่ใช่เพื่อให้เจ้ามาตอบแทนบุญคุณข้า ยิ่งไม่ใช่เพื่อให้เจ้าไปเป็นบ่าวรับใช้ผู้อื่น” อี้ชีเอ่ยพลางสายหน้า “หากเจ้าทำเช่นนั้น ก็เท่ากับทำลายความหวังดีของข้า”

จื่อซิงหลุบตาลง นิ่งเงียบครู่ใหญ่ถึงเอ่ยเสียงแผ่ว “นายท่าน ท่านไม่คิดถึงตนเองก็โปรดคิดถึงสุหยินบ้างเถิดเจ้าค่ะ”

อี้ชีเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “เราสองสามีภรรยาใจเดียวกัน สัตบุรุษทำสิ่งที่พึงกระทำ ไม่กระทำสิ่งที่พึงละเว้น เรื่องนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่ได้เด็ดขาด หากเจ้าตั้งตนขายตนเองเพื่อไปเป็นบ่าวรับใช้ผู้อื่นจริงๆ ข้าจะไม่ใช้เงินพวกนั้นแม้แต่เหวิน^๑เดียว”

เขารู้ดีว่าจื่อซิงหัวแข็งนัก จึงต้องบอกนางเอาไว้เสียตั้งแต่เนิ่นๆ นางจะได้ไม่ลอบทำการใดโดยไม่บอกกล่าวเขาก่อน

“นายท่าน...”

จื่อซิงนับถือคุณธรรมของอี้ชีอย่างสุดซึ้ง แต่ก็จนปัญญาจะทำอันใดได้อีก จึงได้แต่คุกเข่าคารวะแล้วก็ปลีกตัวออกจากห้องโถงใหญ่ไป

อี้เย่เองก็เข้าไปคุกเข่าคารวะอี้ชีด้วยความซาบซึ้งเช่นกัน “เย่เอ๋อร์ขอบคุณท่านพ่อ”

อี้ชีฝืนยิ้มแล้วประคองบุตรชายลุกขึ้น “เย่เอ๋อร์ ข้าก็ไม่ได้อยากให้เจ้าไป แต่ตอนนี้บ้านเราไม่มีเงินจริงๆ”

“ท่านพ่อ เป็นเพราะเย่เอ๋อร์ไร้ความสามารถ”

“จื่อซิงเป็นเด็กดี หลังจากพวกเราไปแล้ว มีนางอยู่คอยดูแลแม่เจ้า ข้าเองก็วางใจ” อี้ชีชะงักไปครู่หนึ่ง “เดิมทีข้ากับแม่เจ้า

^๑ 1,000 เหวิน เท่ากับ 1 กัวน เท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

คิดเอาไว้ว่าอีกไม่นานจะจัดการเรื่องงานแต่งงานให้พวกเจ้า ใครจะรู้ว่า...”

อ๊ะเย่เกาศีระะยืม ๆ เขาก็เพิ่งได้รู้ตอนนี่เองว่าที่แท้บิดามารดา มีความคิดเช่นนี้ “โชคดียังไม่ได้จัด ข้าเห็นนางเป็นเพียงน้องสาวเท่านั้น”

อ๊ะซีตบขาเขา เมื่อคิดถึงว่าจากไปครานี้คงต้องใช้เวลานานหลายปี ภรรยาไม่มีญาติพี่น้องคอยอยู่ข้างกาย ในใจก็รู้สึกเศร้าสลดขึ้นมา ล่ำคอตีบตันด้วยก้อนสะอื้นจนเอ่ยคำใดไม่ออก

ยามโง่⁹ ล่วงเลยไป

จื่อชิงนอนพลิกกายไปมาไม่อาจข่มตาลงได้ มือก็ลูบคลำ หล่ยชวิน¹⁰ บนอกที่มารดานางทิ้งไว้ให้ด้วยความเคยชิน แม้นางจะ เป่าไม่เป็น แต่ก็ยังพกมันติดตัวอยู่เสมอ

สกุลอ๊ะประสบเคราะห์ภัยใหญ่หลวงครานี้ นางควรทำเช่นไรดี หากท่านแม่อยู่ด้วย ท่านแม่จะว่าอย่างไรนะ

นิ้วมีอนางลูบไล้รบนขลุ่ยชวินเบา ๆ นางคิดว่าท่านแม่คงพูดว่า ‘เอาตามที่พ่อเจ้าว่าเถิด’

แล้วหากท่านพ่ออยู่ด้วยเล่า ท่านพ่อจะว่าอย่างไร

เกิ้ล็ดหิมะโปรยลงมากกระทบขอบหน้าต่าง นางคิดว่าท่านพ่อ จะต้องพูดว่า ‘เด็กหญิงสกุลฉินไม่ต้องไปกว่าเด็กชาย เรื่องที่บุรุษทำได้

⁹ หมายถึง เวลาช่วง 1.00 - 3.00 น.

¹⁰ เป็นเครื่องดนตรีจีนโบราณชนิดหนึ่ง ด้านบนมีรูเป่า ส่วนด้านข้างลำตัวมีรูกดบังคับเสียง ในยุคแรกเริ่มทำจากหินและกระดูกสัตว์ ต่อมาได้พัฒนาทำจากดินเผา นิยมทำเป็น รูปทรงผลสลี่

ชิงเออร์ เจ้าก็ทำได้เช่นกัน'

จื่อชิงผุดลุกขึ้นนั่งก่อนจะไปค้นเอาเสื้อฝ้ายบุรุษที่ยามปกติสวมไปเก็บสมุนไพรรบนเขาออกมาจากหีบไม้ไผ่ นางพันรัดหน้าอกไว้แล้วสวมเสื้อคลุมทับ กระทั่งเรือนผมก็ม้วนขึ้นเยี่ยงบุรุษ

หลังจากแต่งกายเรียบร้อยก็เก็บของที่ต้องใช้สองสามอย่างลงห่อผ้า นางเปิดประตูเดินผ่านลานหน้าบ้านอย่างไร้สູ້มเสียงไปเคาะประตูห้องอี่เย่ ขณะนั้นอี่เย่ที่กำลังก่อดกกลุ่มใจและเฟิ่งจะเข้านอนด้วยความรู้สึกสับสนได้ยินเสียงเคาะประตูก็สะดุ้งตื่นทันที เขาสวมเสื้อคลุมแล้วจุดตะเกียง เปิดประตูให้นางเข้ามา

“ชิงเออร์...”

เขาเฟิ่งจะเอ่ยปากก็เห็นจื่อชิงทำมือส่งสัญญาณให้เงียบเสียง จึงได้แต่เบิกตามองการแต่งกายบนร่างนางโดยไม่ส่งเสียง

จื่อชิงปิดประตูลงอย่างเบาเมื่อแล้วหันมาดับไฟ อาศัยแสงจันทร์รำไรมองหน้าของอี่เย่พลางเอ่ยเสียงเบา “พี่รองอี่ หากข้ามีแผนทำให้นายท่านไม่ต้องไปเกณฑ์ทหารได้ ท่านจะยอมทำตามหรือไม่”

อี่เย่หนึ่งอึ้งจ้องหน้านางอยู่นาน ก่อนจะเข้าใจแผนการที่นางคิดไว้ขึ้นมาทันที “เจ้าจะปลอมตัวเป็นบุรุษเข้าไปเป็นทหารแทนท่านพ่อข้างนั้นหรือ...ไม่ได้เด็ดขาด! หากถูกจับได้ขึ้นมามีโทษประหารเชียวนะ!”

“ท่านกับข้าเข้ากองทัพไปด้วยกันยังพอจะช่วยเหลือกันได้ และข้าอาจไม่ถูกจับได้ก็ได้”

“ไม่ได้ ไม่ได้เด็ดขาด!” อี่เย่ส่ายหน้าเป็นพัลวัน ไม่ว่าจะฟังอย่างไรเขาก็ยังรู้สึกว่เรื่องนี้บ้าบิ่นเกินไปแล้ว

“เดิมทีข้าคิดจะขายตัวไปเป็นบ่าว แต่นายท่านบอกว่าจะไม่ใช่

เงินก้อนนี้แม้แต่เหวินเตียว ชำนาญถือคุณธรรมของนายท่านนัก แต่ว่า...
ข้าก็คิดวิธีอื่นไม่ออกแล้วจริงๆ”

จื่อซิงกัดริมฝีปากเอ่ยเสียงเบาอีกครั้ง “นายท่านกับซูหยิน
ดีกับข้าไม่น้อย ข้าเพียงอยากให้พวกท่านได้ใช้ชีวิตดีๆ นายท่านเอง
ก็อายุมากแล้ว ร่างกายไม่สู้ดี หากต้องไปออกศึกสงครามจะทน
ความลำบากในกองทัพได้อย่างไร ทั้งอาจไม่มีวันได้พบซูหยินอีก
ก็เป็นได้ พี่รองอี้...นอกจากวิธีนี้ ท่านยังมีวิธีอื่นอีกหรือ”

อี้เยเองก็จนปัญญาแล้วจริงๆ ไปได้แต่ก้มหน้าไม่กล้าพูด
เนิ่นนานถึงได้เอ่ยหน้า แวตาคู่นั้นเจ็บปวดระคนกระวนกระวายใจยิ่ง
“เจ้ารู้หรือไม่ว่าหากถูกจับได้ขึ้นมา เจ้าจะต้องถูกประหาร”

รู่มา่ตาทานางพลันหดเล็กลง ราวกับเห็นนายอันตรายสุดจะคาดเดา
บนหนทางข้างหน้าได้รางๆ แต่ยังคงกล่าวด้วยท่าทางสงบนิ่งเช่นเดิม
“ข้ารู้ แต่เพื่อนายท่านกับซูหยิน ข้าก็อยากจะลองดู”

ท่ามกลางคำคืนเห็นบนหนาว อี้เยจ้องหน้านางไม่ละสายตาทิ้ง
ครู่ใหญ่ จากนั้นพลันทรุดตัวลงค้ำบนาง

จื่อซิงตะลึงลานรีบยื่นมือไปพยุงเขาไว้ทันที

“เจ้าช่วยท่านพ่อท่านแม่ข้าไว้ ถือเป็นผู้มีพระคุณ สมควรได้รับ
การคารวะจากข้า”

จื่อซิงออกแรงจุดเขาขึ้นมาแล้วเอ่ยเบาๆ “เรื่องนี้นายท่าน
ไม่มีทางอนุญาตแน่ ท่านกับข้าต้องฉวยโอกาสหนีไปเสียตั้งแต่คืนนี้”

อี้เยไต่รถรองอยู่ครู่หนึ่งก็พยักหน้ากล่าวอย่างเคร่งครัด
“เจ้าพูดถูก” เขาเห็นนางเอ่ยข้ออ้างต่างๆ ติดตัวมาด้วยแล้ว จึงลงมือ
เก็บเสื้อผ้าของตนเองบ้าง อาศัยแสงจากดวงจันทร์ฝนหมึก แล้ว
หยิบแผ่นไม้ไผ่ที่ยามปกติใช้เขียนเทียบยามาเขียนสั่งลาบอกกล่าว

บิดามารดา

จื่อซิงเพียงรออยู่ด้านข้างเงียบ ๆ ไม่ได้มองว่าเขาเขียนสิ่งใดบ้าง อี้เย่เขียนเสร็จก็เป่าหมึกบนแผ่นไม้ไฟให้แห้งแล้ววางลงบนโต๊ะ อย่างเป็นระเบียบ เขาทำใจไม่ได้จึงถือเชณั้นนั่นพักใหญ่ ทว่าจู่ ๆ ก็ ลุกพรวตราวกับตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดแล้ว

“ไปกันเถิด”

สายลมด้านนอกเย็นเยือกเสียดกระดูก หิมะบนลานด้านหน้า กองรวมกันเป็นชั้นบาง ๆ อี้เย่มองบ้านที่ห้องมารดาอยู่แล้วก็เกิด ความคิดที่ชวนให้รวตราวอยู่ในใจนักกว่า จากกันครานี้ยังไม่รู้จะมี วันได้พบกันอีกหรือไม่ เขา นั่งลงคุกเข่าตัวตรงแล้วชกศีรษะค้ำับ

จื่อซิงค่อย ๆ เดินไปเปิดประตูตรงลานบ้านอย่างเงียบเชียบ เมื่อเหลียวไปเห็นอี้เย่กำลังคุกเข่าชกศีรษะค้ำับ หยาดน้ำตาบาง ๆ พลันเอ่อคลอเบา ๆ ไม่อาจทนมองภาพนั้นได้อีก จึงเบือนหน้าหนี รีบก้าวออกไปยืนรอเขาที่มุมกำแพงทันที

ไม่ถึงหนึ่งเค่อ¹¹ ตี อี้เย่ก็เดินถือหมวกฟางสองใบออกมาแล้ว ปิดประตูอย่างเบาเมื่อ เขาสวมหมวกให้จื่อซิงเอ่ยพลางสร้างยิ้ม ผ่อนคลาย “ลี้มีใส่หมวกอยู่เรื่อย ระวังจะปวดหัวเอา”

จื่อซิงฟังเสียงขมกลั้นก่อนสะอื้นที่แฝงอยู่ในน้ำเสียงของเขาออก แต่ทำเพียงค้อมศีรษะรับแล้วยกมือขึ้นจัดหมวกฟางให้เข้าที่เท่านั้น อี้เย่สวมหมวกให้ตนเองบ้าง จากนั้นจึงมุ่งหน้าฝ่าหิมะไปพร้อมกันนาง จวบจนถึงทางแยกตรงเนินเขา ทั้งสองคนถึงหยุดเท้าหันกลับไปมอง เงามืด ๆ ของบ้านที่แสนคุ้นตานั้นพร้อมกัน

¹¹ 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

พวกเขาไม่รู้เลยว่าวันนี้จะได้กลับมาอีกครั้ง
และแล้วรอยเท้าของพวกเขาก็ค่อยๆ ไกลห่างออกไปพร้อมกับ
พายุหิมะ

